

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 437/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária ROMŽA s. r. o. Hrnčiarska 5, Košice, proti postupu a rozsudku Špecializovaného trestného súdu č. k. PK 2T/23/2012 zo 17. februára 2015 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3To/10/2015 z 21. marca 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. júna 2018 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prípravu obhajoby podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva na riadne dokazovanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru rozsudkom súdu prvej inštancie a uznesením odvolacieho súdu v trestnom konaní. Sťažovateľ navrhuje obe rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie.

II.

2. Na sťažovateľa bola 23. júla 2012 podaná obžaloba pre pokus pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu v spolupáchateľstve, ktorého sa mal dopustiť tak, že spoločne s druhým obžalovaným, predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene akciovej spoločnosti predložením listiny označenej ako zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia, hoci museli vedieť, že na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky, a preto nemohli byť oprávnení konať v mene akciovej spoločnosti, podpísali v Česku exekútorské zápisy,

v ktorých akciová spoločnosť uznala neexistujúce dlhy voči iným subjektom, čo malo za následok vedenie exekúcií voči akciovej spoločnosti.

3. Špecializovaný trestný súd napadnutým rozsudkom zo 17. februára 2015 uznal sťažovateľa v spolupáchateľstve s druhým obžalovaným za vinného z pokusu pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu, za čo mu uložil trest odňatia slobody 11 rokov. V napadnutom rozhodnutí sa súd rozsiahlym spôsobom vysporiadal s obhajobnými námietkami sťažovateľa, ktorý sa vyjadroval sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu jednotlivo k vykonaným dôkazom. Z rozsudku je zrejmé, že bolo vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchom viacerých svedkov, ktorých výpovede sú zachytené na stranách 19 až 34 odôvodnenia rozsudku. V odôvodnení rozsudku nasleduje prepis zvukového záznamu z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia na stranách 34 až 37 odôvodnenia. Len zoznam oboznámených listinných dôkazov má šesť strán, pričom súd ich podstatný obsah prepísal na stranách 47 až 62 spisu. Tomu na ďalších stránkach odôvodnenia až po stranu 94 rozsudku nasleduje vyhodnotenie vykonaných dôkazov s ohľadom na podanú obžalobu a obhajobu sťažovateľa. Pri hodnotení skutkového stavu sa súd osobitne zaoberal otázkou charakteru mimoriadneho valného zhromaždenia, ktoré bolo organizované obžalovanými, otázkou toho, či sťažovateľ bol alebo nebol predsedom predstavenstva akciovej spoločnosti a kto bol v čase mimoriadneho valného zhromaždenia vlastníkom akcií akciovej spoločnosti. Hodnotenie skutkového stavu je ukončené konštatovaním súdu, podľa ktorého obžalovaný navrhol doplnenie dokazovania ku skutočnostiam, ktoré sa týkali vlastníctva akcií akciovej spoločnosti, mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, mimoriadneho valného zhromaždenia a oprávnenia sťažovateľa konať v mene akciovej spoločnosti. Odôvodnenie rozsudku k týmto návrhom sťažovateľa uvádza, že tieto dôkazy boli na hlavnom pojednávaní podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietnuté, pretože sa týkali okolností, ktoré boli zistené zo skôr vykonaných dôkazov.

4. Proti tomu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že ho napadnutým uznesením ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku Špecializovaného trestného súdu uviedol viacero námietok, pričom vzniesol aj námietky, ktoré zopakoval v ústavnej sťažnosti.

5. K námietke sťažovateľa o nekvalitnej obhajobe najvyšší súd poukázal na to, že štát zásadne nenesie zodpovednosť za zlý výkon obhajoby a osobitne v odvolacom konaní bola obhajoba obžalovaného plne zabezpečená jednak ustanoveným obhajcom, ktorý podal odvolanie, ale aj zvoleným obhajcom a náhradným obhajcom.

6. K námietke sťažovateľa o nevykonaní ním navrhovaných dôkazov najvyšší súd skonštatoval, že Špecializovaný trestný súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať sťažovateľom navrhované dôkazy, pretože sa týkali okolností už nepodstatných pre rozhodnutie, pričom následne zopakoval rozhodujúce dôvody, pre ktoré boli preukázané skutočnosti, pre ktoré bola podaná obžaloba. Okrem toho k návrhom na dokazovanie zo strany sťažovateľa najvyšší súd uviedol, že tieto odmietol vykonať z dôvodu, že sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie alebo okolností, ktoré boli zistené inými, už skôr vykonanými dôkazmi. Pritom poukázal na dokazovanie a jeho vyhodnotenie v rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu.

7. K námietke sťažovateľa o nevykonaní výsluchu znalcom najvyšší súd opísal genézu toho, že v priebehu odvolacieho konania bolo nariadené skúmanie duševného stavu sťažovateľa, pretože v rámci odvolacieho konania sa objavila otázka, či je sťažovateľ schopný zúčastňovať sa verejných

zasadnutí odvolacieho súdu. Následne najvyšší súd opisuje záver ním zadaného znaleckého posudku, ktorý konštatoval, že u sťažovateľa bola zistená prítomnosť zmiešanej poruchy osobnosti a syndróm závislosti od alkoholu a popritom aj simulácia duševných porúch v situácii hroziaceho odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody, z čoho však nemožno dospieť k záveru, že by sťažovateľ trpel chorobou, ktorá by narušovala jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti s tým, že plne chápe zmysel trestného konania a je plne schopný dostaviť sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu.

8. Ďalej k tejto námietke sťažovateľa najvyšší súd poukázal na to, že pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa v marci 2018 predložil jeho obhajca ako zadávateľ posudku znalecký posudok iného znalca, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ trpí závažnou psychickou poruchou z okruhu psychóz, ktorá forenzne psychiatricky významným spôsobom narúša, znižuje jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti; obžalovaný v dôsledku tejto poruchy nedokáže aktuálne adekvátne validne chápať zmysel trestného konania; obžalovaný vzhľadom na svoj aktuálny psychický stav nie je náležite spôsobilý účasti na procesnom konaní a z forenzne psychiatrického hľadiska aktuálne nie je potrebná akákoľvek psychiatrická liečba, pretože sťažovateľ má aktívny a pozitívny vzťah k potrebe podstúpiť primeranú psychiatrickú liečbu, ako aj psychiatrickú hospitalizáciu.

9. Na to najvyšší súd na verejnom zasadnutí 21. marca 2018 doplnil dokazovanie na základe návrhu obhajcu obžalovaného výsluchom súdom pribratého znalca a znalca, ktorý pripravil znalecký posudok pre obhajcu sťažovateľa, ktorý sa však pre pobyt v zahraničí v deň verejného zasadnutia ospravedlnil. Sťažovateľom predložený znalecký posudok bol prečítaný ako listinný dôkaz, pričom najvyšší súd pripustil, že ak by sa znalec, ktorý bol zadaný obhajcom sťažovateľa, zúčastnil verejného zasadnutia, bol by ako znalec poučený a vypočutý. Okrem toho najvyšší súd poukázal na to, že od vypracovania súdom zadaného znaleckého posudku v auguste 2017 do predloženia druhého znaleckého posudku sťažovateľom bol dostatočný čas na to, aby obhajca sťažovateľa skôr ako v marci 2018 navrhol výsluch znalca obhajoby.

10. Napriek tomu sa najvyšší súd zaoberal rozporom oboch posudkov. Súdom pribratého znalca vypočul na verejnom zasadnutí 21. marca 2018, kde znalec jednoznačne vylúčil prejavy psychotického ochorenia sťažovateľa s tým, že psychózy sú výraznými poruchami osobnosti, ktoré sa vyznačujú vážnymi emočnými a mentálnymi narušeniami, ktoré spôsobujú, že jedinec nie je schopný samostatne fungovať a nedokáže sa prispôbiť spoločnosti. Jeho vnímanie reality je skreslené a nie je schopný adekvátne reagovať a správať sa. Celkový psychopatologický obraz, ktorý sa pre znalca vytvoril počas troch klinických znaleckých vyšetrení a posudzovaní, bol zreteľne významne modifikovaný a determinovaný účelovou a plne vedomou snahou obžalovaného predstierať poruchy vnímania, poruchy nálady v zmysle psychotickej depresie s paranoiditou za okolností, keď bol obžalovaný prvostupňovo odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov. Motiváciou takéhoto zisťného správania bola jeho snaha vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Obžalovaný bol orientovaný vo všetkých smeroch. Podľa súdom pribratého znalca je obžalovaný v norme, len je na rôzne veci viac citlivý. To však nie je možné považovať za paranoju. Súdom pribratý znalec ďalej upozornil aj na skutočnosť, že určeným diagnózam, ktoré boli konštatované v zdravotnej dokumentácii, nie je možné veriť, keďže u obžalovaného je kvalifikované schizofrenické ochorenie (máj 1997), pričom lekár ho poslal domov, hoci pri takomto stave je nutná jeho hospitalizácia.

11. Najvyšší súd pri hodnotení rozporov medzi oboma posudkami poukázal na to, že sťažovateľ sa v poslednom roku nechával opakovane psychiatricky hospitalizovať, čo mu umožnilo odpozorovať patologické vzorce správania a psychologické vyšetrenia u súdom pribratého znalca si nahrával na diktafón. Okrem toho najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľ sa v súdnych konaniach, ktoré ešte prebiehajú, obhajoval na vysokej odbornej úrovni zodpovedajúcej jeho právnickému vzdelaniu, pri väzobnom výsluchu vystupoval bezprostredne a na položené otázky tiež bez problémov odpovedal. Napokon zo znaleckého posudku z prípravného konania vyplýva, že sťažovateľ v čase spáchania činu netrpel žiadnou duševnou chorobou. Najvyšší súd dospel k zisteniu, že argumentácia sťažovateľa mala za cieľ, aby bolo vyhovené návrhu jeho obhajcu na prerušenie trestného stíhania podľa § 320 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku v spojení s § 283 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 228 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku, no nevezhliadol dôvod na vypracovanie revízneho znaleckého posudku, keďže nemal pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku ním pribratého znalca.

III.

12. Porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) sťažovateľ vidí v tom, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní 6. mája 2014 podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol pre ich nepodstatnosť vykonať ním navrhnuté dôkazy. Sťažovateľ k tomu uvádza, že ním označené a predložené dôkazy boli procesne predpísaným spôsobom odôvodnené tak, aby mal súd konkrétnu predstavu, aký je ich význam pre rozhodnutie vo veci, keďže sa týkali rozhodujúcich skutkových okolností odôvodňujúcich uplatnenú právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. Podľa sťažovateľa odmietnutie vykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov je nepresvedčivé, nepreskúmateľné a arbitrárne, keďže aj procesné rozhodnutie konajúceho súdu o odmietnutí návrhu na vykonanie dôkazov musí mať určitú kvalitu. Procesné rozhodnutie súdu, ktorým bol odmietnutý jeho návrh sťažovateľa na vykonanie dôkazov, však obsahuje iba všeobecnú simplexnú argumentáciu bez toho, aby poskytlo elementárnu odpoveď na otázku zamietnutia návrhu sťažovateľa, keď len doslovne cituje § 272 ods. 3 Trestného poriadku a neadresne sa odvoláva na argumentáciu, ktorá tvorí súčasť odôvodnenia rozhodnutia.

13. Porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že najvyšší súd pri rozhodovaní o jeho väzbe nereflektoval návrh jeho obhajcu na doplnenie dokazovania výsluchom znalca obhajoby. Podľa sťažovateľa najvyšší súd upustil od výsluchu znalca len z dôvodu, že sa nezúčastnil verejného zasadnutia, na ktoré bol predvolaný. Sťažovateľ porušenie svojich práv vidí v tom, že najvyšší súd následne znalecký posudok spracovaný týmto znalcom prečítal na verejnom zasadnutí ako listinný dôkaz a rozpory v záveroch oboch spracovaných znaleckých posudkoch odstraňoval tak, že vypočul súdom ustanoveného znalca k obom znaleckým posudkom. Sťažovateľ je toho názoru, že ak v priebehu konania vyjdú najavo skutočnosti odôvodňujúce určité obligatórne procesné rozhodnutie (prerušenie trestného stíhania z dôvodu nepríčetnosti sťažovateľa), je nevyhnutné takýto procesný postup uplatniť, pretože opak by zakladal podstatnú vadu konania, ktorá by bezprostredne postihovala aj rozhodnutie vo veci.

14. Napokon porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie zakladá dôvod povinnej obhajoby, no boli mu ustanovení obhajcovia, ktorí jeho obhajobu realizovali formálne a pasívne.

IV.

15. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta rozhodnutie súdu prvej inštancie v trestnom konaní, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie, pričom podľa § 307 písm. b) Trestného poriadku rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka. Sťažovateľ ako obžalovaný mal právo podať proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu odvolanie a toto právo aj využil. Vzhľadom na to vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku Špecializovaného trestného súdu nie je daná právomoc ústavného súdu na jeho prerokovanie, a preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k tomuto rozsudku podľa § 56 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku odmietnutá.

16. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, podľa ktorého každý, kto je obvinený z trestného činu má právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú. K tomu treba uviesť, že podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka, pričom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ ako obžalovaný sa svojho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru mohol dovolať podaním dovolania proti uzneseniu najvyššieho súdu a tými istými skutočnosťami, ktorými zdôvodňuje ústavnú sťažnosť odôvodniť dovolanie, ktoré je možno podať v prípade zásadného porušenia práva na obhajobu. Vo vzťahu k tomuto právu zákon sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd právny prostriedok, ktorý sťažovateľ nevyčerpal. Preto je ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

17. Porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) sťažovateľ vidí v tom, že napriek jeho návrhom Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní 6. mája 2014 podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol pre ich nepodstatnosť vykonať ním navrhnuté dôkazy. K tomu treba uviesť, že rozhodnutie o tom, ktorým návrhom na dokazovanie súd vyhovie, je na súde. Treba súhlasiť so sťažovateľom, že všetky ním navrhnuté dôkazy neboli súdom vykonané, a to so zovšeobecňujúcim záverom o tom, že sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie alebo okolností, ktoré boli zistené inými, už skôr vykonanými dôkazmi. Návrhy na dokazovanie zo strany sťažovateľa sa s ohľadom na skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, týkali objasnenia obchodnoprávných otázok, ktorým sa súd v súvislosti s hodnotením dokazovania rozsiahlo venoval, keď osobitne rozoberal charakter mimoriadneho valného zhromaždenia, ktoré bolo organizované sťažovateľom a druhým obžalovaným, otázkou toho, či sťažovateľ bol alebo nebol predsedom predstavenstva akciovej spoločnosti a kto bol v čase mimoriadneho valného zhromaždenia akcionárom. Špecializovaný trestný súd sa rozsiahlym spôsobom vysporiadaval s tými otázkami, na objasnenie ktorých sťažovateľ navrhoval vykonanie ďalších dôkazov.

18. Z hľadiska ústavného je preto otázkou, či paušálne, hlbšie nezdôvodnené odmietnutie vykonania dôkazov obžalovaného na skutočnosti, s ktorými sa súd v trestnom konaní vysporiadal tak, že ich považoval za preukázané z množstva ďalších dôkazov, ktoré vyhodnotil a dospel k záveru o tom, že sťažovateľ spáchal trestný čin, zakladá porušenie základných práv sťažovateľa. V súvislosti s touto otázkou sťažovateľ namieta viacero svojich základných práv. Celkom bez vzťahu k týmto tvrdeniam je právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ktoré garantuje to, aby obžalovanému bola daná dostatočná príležitosť na prípravu obhajoby. Sťažovateľ využil svoje právo a predložil návrhy na ďalšie dôkazy. Z toho nemožno dospieť k záveru, že by nemal dostatočný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, čo platí osobitne s ohľadom na to, že obžaloba bola na sťažovateľa podaná ešte v roku 2012. Porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru preto vôbec neprichádza do úvahy.

19. Okrem tohto práva sťažovateľ v súvislosti s rovnakými skutočnosťami namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, no predovšetkým osobitnej trestnoprocesnej garancie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, ktoré stanovuje osobitné konfrontačné právo obžalovaného v trestnom procese. Právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru nie je vyčerpané len oprávnením obžalovaného reagovať konfrontačne na vykonávané dôkazy, ale zaručuje mu aj právo aktívnej účasti na procese dokazovania, pričom sa nevzťahuje len na navrhovanie svedkov. Uplatňovanie tohto práva je v zásade prenechané na úpravu vnútroštátnych právnych poriadkov a posudzuje sa vo vzťahu k spravodlivosti celého konania. Posúdenie konkrétnych návrhov na vykonanie dokazovania je na všeobecných súdoch a možno ho preskúmať len s ohľadom na spravodlivosť celého konania. V súlade s dohovorom je odmietnutie výsluchu svedkov, ak nemožno očakávať, že ich výsluch bude podstatný. Dohovor v súvislosti s odmietnutím svedkov nestanovuje požiadavku odôvodnenia takéhoto postupu (KARPENSTEIN, U., MAYER, F. Konvention zum Schutz der Menschenrechte und Grundfreiheiten. Kommentar. C. H. Beck, München 2015, s. 228).

20. V nadväznosti na uvedené nemožno dospieť k záveru, že by z pohľadu sťažovateľa nedostatočným odôvodnením rozhodnutia, ktoré malo za následok nevykonanie sťažovateľom navrhnutým dôkazov, došlo k porušeniu osobitnej garancie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru alebo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ani osobitnú trestnoprocesnú garanciu dohovoru nemožno vykladať tak, že odmietnutie vykonania sťažovateľom navrhnutých listinných dôkazov by malo mať za následok porušenie jeho práva. To platí osobitne s ohľadom na to, že z tvrdení sťažovateľa nevyplýva, že by nevykonanie ním navrhnutých dôkazov bolo príčinou nesprávnosti napadnutých rozhodnutí a špecializovaný trestný súd a najvyšší súd vykonali rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého boli schopné dospieť k záverom o otázkach, ku ktorým sťažovateľ navrhoval ďalšie dokazovanie.

21. Z uvedených východísk treba vychádzať aj vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nevykonaní výsluchu znalca, ktorý vypracoval sťažovateľom predložený znalecký posudok. Nedostatok možnosti obhajoby predložiť znalecký posudok proti znaleckému posudku obžaloby môže za určitých okolností viesť k porušeniu práva na rovnosť zbraní podľa čl. 6 dohovoru (GRABENWARTER, C., PABEL, K. Europäische Menschenrechtskonvention. Ein Studienbuch. C. H. Beck, München 2015, s. 569). Sťažovateľovi však nebola odňatá možnosť predložiť znalecký posudok. V tom, že tento znalecký posudok bol vykonaný ako listinný dôkaz a znalec obhajoby nebol vypočutý, však nemožno vidieť porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

keďže porušenie tohto práva treba posúdiť v nadväznosti na to, že najvyšší súd oba znalecké posudky obsahovo konfrontoval nielen porovnaním ich záverov, ale aj tým, že prostredníctvom iných zistení dospel k záveru o nesprávnom znaleckom posudku predloženého sťažovateľom. V súvislosti s uvažovaním sťažovateľa však treba uviesť, že účelom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečiť rovnosť zbraní medzi obžalobou a obhajobou, čo však neznamená úplné rovnaké zaobchádzanie s návrhmi obžaloby a obhajoby, ale také zaobchádzanie, ktoré nevedie k znevýhodneniu obhajoby na úkor obžaloby (GRABENWARTER, C., PABEL, K. Europäische Menschenrechtskonvention. Ein Studienbuch. C. H. Beck, München 2015, s. 569).

22. S ohľadom na priebeh celého trestného konania nebolo možné dospieť k záveru o porušení uvedených základných práv sťažovateľa. Ústavná sťažnosť je v tých častiach, v ktorých je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie alebo nie je neprípustná, zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2021

Robert Šorl
predseda senátu